

جواب سوال سمرات

۱۲۱

این مجموعه با اجازه محفل مقدس روحانی ملی ایران
شید الله ارکانه بتعداد محدود بمنظور حفظ تکثیر
شده است ولی از انتشارات محبوه امری نمیباشد
شهر الملک ۱۳۳ بدیع

این کتاب مستطاب جواهر الاسرار که شروع و ختام
آن مزین به دستخط مبارک جمالقدم روح ماسواه
ویخط جناب میرزا منیر میباشد را سرکار خانم
بہیہ ورقا علیہا بہاء اللہ مرحمت فرمودہ اند و
حسب الامراصل آن با رض اقدس ارسال شدہ است

۱۵ شہر القول ۱۳۳

۳۵/۹/۱۵

این کتاب در بیان احکام شرعی است
 که در فقه امامیه آمده است
 و در این کتاب به بیان احکام
 شرعی پرداخته شده است
 و در این کتاب به بیان احکام
 شرعی پرداخته شده است
 و در این کتاب به بیان احکام
 شرعی پرداخته شده است

جواهر الکتاب فی شرح القواعد الفقهیه
 جواهر الکتاب فی شرح القواعد الفقهیه

فقیهین باری الذین هموا علیهم السلام
 باقیات لک فی سبیل العدل و انما طهرتم لقصده
 قد منع کتباتک و عرف ترا کما سمعت بحات فیک فرساده
 تو ادرک اودا قد نعتت بحاب الاله اوده لتعلم علیک فرساده
 الحکم و انما خذ علیک کلما اخذت من قبل و تفیک عن حجت البصیرة
 الی من اجسد به و تفیک الی من اجسد به لیت عین
 و لیسر عینک فیها و یسکن عینک و یسره و فوادک و تکون
 الله یحسب کما نزل الهم سور الهمسین و لو یأمر فیک الی اقام الی
 احسن کتاب الا فی و شیخ الیها و حقیقت فرور استری
 و اکون بمنوی عن اظهار ما عطلانی لیسر ندایع علیه و حواس
 حکمته دشمنان قدرت و کفر من کل ذلک ما حبت ان
 من قام لدر حرم الهمس با و در بیان بدخل فرور زلف لهما
 و کفر

و بخت آن بطرف فرسما، هداهدا، فرخبر انقضاء، ندادا، ذکر کک
 بعضی با اگر منزه عما نطقه انفسه و تحکد العقول السائرین فرغ
 اینغصین در علام آنها نقین و اسیر احسان بویته در مذکر از
 ارحم الراحمین و معطر آب نین فاعلم بان سخا بک مغیران نظر
 فر اول الامر بان آدم مختلف از کسیر کابرا لایوم فر اول امر
 ما انمو ابرسر اسدین از کسیر اسد بقدرت و انهم علی امره و جملهم
 سراج از لیسنه فر شکره هدیته ویم اخر صرا عنیم و ختلفو فکلم
 و خالفوا بهم و ناز عودا کسیر و حار لورا کسیر و با سخته ما جزوا
 بر کسیر و لا لورا کسیر کسیر ویم و کسیر کسیر ختلفو فکلم
 و اخر جو کسیر و انک با ایجا انما شری مداء المعرفه و انک
 فر نفسیه انکله لولا معرفت سر ما ذکرناه کک انفسه لایوم
 الا بان و کتت بوق فر از اسد و مط سیر امره و بطلان حکم
 و مخازن رحیمه و معاون علیه و تون فر این ماجاه و امر امره

و ما وجد دار الحجة الايمان من فنيص الابحان و ما بلغوا المعارج
 الرجس و ما وصلوا الى مدارج التقرب فيرهبها كل نجس و حجاب
 الحجريه بناجس و ما خفي في معرفه هذا المقام ليكشف الغطاء
 و جرح قلبك و تكون من الذين جعل الله لهم سر حديد التهد
 حرم اسم الجبروت و قطع اسرار السموات و رموزها الهوتيه
 في الارض لها كوت و فصل المقام الهزبان في خلق الجن
 في تفاوت و لا في خلق السموات و الارض في ظهور خلقها
 طبع الامر في هذا المقام الادراج اسب و هذا الامر المشي الاكثر
 ما عرف بان هو الاله انتم في الجود و التعداد لما عرفوا الحق
 بقول و ما بلغوا الى ما وعد سر الله في كتابه انم و امر الله
 و ارضوا عن سر الله انكم راجع اليه و انتم لو كان الذين في الحجة
 بنفسها و ما يتعالم في راع من سر الله و رؤسهم
 بلغوا الى مخزن طهر و لمن تقربوا اليه و ما انهم
 لا اله الا الله

فرید بنی بر حسن و حدیقه اسجاس و حقیقه از صلوات و بهم لما شد
 آنچه بعبودیتیم از خلق که طهریم و اراودا بغیر ما ایلاد به لهم فضل
 بعد از غیر سرف لغرب و شعرا عن کثر الوصل و بیع الفضل
 و کافرا فرحجات انفسهم ستمین و بی بچول آه و قوه حسنه ادر
 بعضی یاد کرده اند که گفت لغرب و علمیم ظهورت احمد بن
 فرساکل الا زغبه لغرب مقام لغرب فرید الصبح الازلیت
 زنت هدهه انما اشتغله فرساده لاشرفه و لا غریبه
 و قطع عینک فرود صولک با مولاک و میدق غلبک من
 لغواء المکتوبه فریده الا غریبه الخرز و شکرت که ریک فیما
 اختصت بذاکر و حکایت از آنکه سیر کا نوا بقا، هر سیر
 هزاره ما نزل بر قبل فری موفون کچل لغرب فری سفر الا قمر
 ضیه بذاکر علمیم ظهور اندر بای بعده و بقول الیوم للجهالی
 و ابرضعات فرنگ الایام الی ان لغرب الوردنا، فر قطب

انحاء ویدلج ویک لهر شرف شجره القصور ویدلج ویدلج
 وبقول و اللوت زید بعد من ملک الامام نظم اشهر و لغیر کثیر
 سروده و لیکر است قطره است آسمان و قوت آسمان سرخ حینه
 بظرف علامه ابن الاثیر ان آسمان و بیخ حینه کل قبایل
 الارض درون ابن الاثیر ان آسمان سحاب آسمان مع
 قوه و مجید کبر و سر ملائکه مع صوت است فر العظیم نغم
 و سفر آنهاست آنچه از آسمان نجات حکم حمانه لهنه سن بقول
 بان فر ملک الامام صیق لم یکن مثله من بعد و اند خلق الله الالهات
 و لا یكون آخر و بعد ترن مثل مارت فر قبل از حون بغیر و لا
 تبدیل و کان آیه علی ما قول و کیل فر سفر آنهاست فی انجیل الکرمان
 بقول علامه ان فر اشهر و لغیر و نجوم و کتبت علی الارض
 صیق الامم فر قول صوت لجه و الزلازل و قوت آسمان
 بظرف و بظرف و ابن الاثیر ان آسمان سحاب مع قوه
 انما

و عجیب و عظیم و اذرا نیم جدا کل کابینا علموا ان ملکوت الله قد اقربت
 انهم في سفر اربع فرسخ و اربع ارجحنا بقول اذاجا، انهم في
 ارسد ابکر روح اچنی انا من اچنی خروش سید اچنی شمشیر
 در مقام اچنی بقول اذاجا، روح الله سر انهم در ارسد
 و بی باس سر خود بعد کل شمشیر و نذر کم کما علف لکر د الان فایه
 منطلق الی ارسد و لبس احد کمر سنتر الی ابن اذوب الی
 فنس لکر هذا و مقام اچنی بقول اذاجا قول لکم اچنی از خیر لکم ان
 انطلق تا من ان لم انطلق لم یاتکم انهم فاذ انطلق ارسد اچنی
 فاذا اجا، روح اچنی ذاک فخور شد کم با جمیع اچنی تا سیر
 بنطق سر عنده بل سیکلم بما یسمع و یخبر کم بما یأمر به امرت
 ما نزل فی فیل و بی فواته لدر لاله الاحول اختصرت و لو اذ
 ان اذکر کلمات الانبیاء فیما نزل فی خبروت لعمرة و کون
 بسطة عليهم لعلوا الا و رفت د الان لواح فی فیل ان اسر

۱. آخر ما ذکر کل انبیا و اولیای الهیه و صحابه و ائمه و دیگر
 مثل ما ذکر است کف و لقیف و کعبه و اعداء و عظیم کلان ما
 ذکر است و حضرت را در آن روز بدان اذکر کل نزل من قبل لا مد
 بما عظم من الله من بدایع علمه و قدرته و لکن کتف به اینست
 کف لکن من فرسفر و لا تقبل علی عقیقک و لکن
 یا خیر من خزن و لا کدرت و لا من نصف و لا من نزل و لا
 من لغوب اذ ان نصف من ذکر کف لکن عبارات
 المتعلمات ثم استمد عن الذین بدعهم بعلم من خزن
 بینة من عند الله و لا حجة من لدنه و خلفه عن ملک الایام
 انما اشرفتم علیکم و انما انزلنا من افق الالوهیة
 و تعظم کل ذی حق و حقه و کل ذی قدر و رف و راز و مقاسه یا تقویم
 منزه الالات ملات انما ذلت العقول عن لاد و لایه
 و عادت انفس الهیة عن عرفان ما شر نصف
 ما علم

از حکمت الهی با بقدر علم تهی بود و عه ان بقولون بده که کلمات فرخنده
 و لم یکن لسان فریاد بل و کون علی خطی حسه القول فرطی هر نفس
 بلیغ بقدر ضامن علی اولیاء الکفره من اهل کتاب لانهم لما شئوا
 فرکت بهم ما ذکرناه لک و فرقه و الهم من علی حسه علی طهر لاول
 لذا ما اقر و ابال فرطی حسه بر حید و مطالع انفرید بر میا کل انفرید
 و ما انما بحسره و ما اطمعهم لانهم ما شئوا و ابان تطلم انهم و فرط
 بلکه بر نسما علی و عد الارض و منزلت الهانته علی طهر لیس کل علی
 الارض لذا انفر ضور علی انیسین و اهل سیر بل ما و عد اسره می انا کفر
 و ششم بر ذره اعلمین یا نهم ان اذ کر لک بر کذب و کون و کفر
 و انصلا نایح انفر فرقه ان لیس کل و لک و کون ضمه زها فری و من بر
 به حسنه بنظر من بده لفته ظهیر لات با عر فر علی کفر و انفر انفر نام
 و بقولون منظر بده الهانته یا حسنه لاسن و کواچین الامر کذک
 کف نتم به حضورن حشر و بطلون برانیم و بخون حسره بر منم و ما

در نسیم و نسیم در حسا و بد هم دان ببولون نزه الکفار هم چون بین
 بدزده گفته دستورنا بالکثیر و بسببها بعسر این بریم ما نیز که بیخ
 عند الله و نظایر گفته بریم تعظیم لفضیل عن عند الغیاض و لم یزل
 هم عند الله بالقیه عن عباده و لم یزل هم کما تله و لا الهنا به مشهوره
 از همه در همه لانه لایق عیبه هم له استماع و در حق کتابه فیما شرح استیم
 بریم بقیة و بعد هم حکما هم که سبب از همه این در هم عرض هم علمای ابراهیم
 اذ فکر فرنگک لما شمد الاله که لک و شمد که لک هم این بقوله
 هم از کفین هم از توجیه و با از این سخن و با غیره شمس و با صراط
 شمد و با از عهده نوم و با از حق امر که و با شمس شمس عروه و بند
 و جعل علی عکس لانه هم که بالوجه به و شمد نفی بالقرینه لوجه
 فرطک ضیاع فرما رجهت به ما نوم و ما سخن و ما شمس و ما نسیم بل نفی
 هم غله احوال فرساده لهر و لند سر و کمال و نسیم کسوح لقا قدرین
 و بیگ کما استهان و لا رجع هم بیگ و محله الایکشف به لک
 در

وكن انت يا بجا المصالح الحجرات الحمد و انصاعه كالمذوق العرف لوزيه
 ان تعرف هذه الالات الهندسية و تقدر اسرار الهندية و تطلع على طرقاتها
 لا بد مما يك ان تسلك كل ذلك و كل ما يروى عليك في امر منكم و معاد
 عمر الذين جعلهم الرب سبحانه و سما جله و سفيته سنة لان الحق من هذه الالات
 اشرف من اشرف الكونيات ما يعرفون لها سبب من غير عرش بلهم و كبقية
 ان يعاجلوا في الحق الحق بن و يصلح الحق الحق ان اذا سئل
 بان بدفنا من هذه البحور المتوجرة في هذا الالات الارواح المرسوخة و
 في هذه المصالح الالهية لتخرج عن هذا الكما انما انما خدعت نفسها و خلق
 عن خبايا و كل الالات الهية انما هي قضاة من انما لتبسطنا في حق
 عنانية و الالات الهية و بدفنا من هذه العلم انما هو و خلق فيها يعرف
 كل العلوم قبل ان يخلق الله اسرارها و يعرف كل العلم و كلك
 من اسرار الرب و سنة الله و سنة من كذا انما هي من انما هي من انما هي
 انما اشجارها في سبب الله و سنة الله و سنة الله و سنة الله و سنة الله

در نه فواید الجیمین بقدر بقدر لوارینک ابواب بزه اندیشه لهر
 خفت عین بزمین بقدره و بقدره لهر مالار احمد فر ملک
 و تشنه مال اشک نفس هر یک و تعرف حمله منظر الی
 و معصلا اشکات و تیز بین ملک سر ایدینه فر نقطه کتبه
 و نهل علیک الامور و نجل لهما لکن نزل و علیا حیزه و نکلون
 فر باب اهدس لمن استر حین و فر حین و لک و کل با اهدس
 فر حله اسرار کلمه فر خبا ب بزه یکلمات لهما که ایدینه
 ما بقدر ان تعرف رشکا عظم الامور اعلم و تقام عظم العز
 و نکلون فر ضبع لهور علی علم الاسدیه فر ام کتاب با کلمه کتبه
 و لکن نکل لک حرفا فر کتاب و لا کلمات لک الفر کسر ایدینه
 و لهاب اودانا نصف ایتها ایدینه لهر مار ایدینه فر نکل هر دو کلم
 و بعدا حکم فر لهما طین فر حیدر محضک من بد لهر ایدینه ان نکل
 ایدینه هر یک و ایدینه ان لکن بقدره ایدینه بقدره ایدینه ایدینه

علم

بغير تلك الكلمات بل لعل متفقد وبراكين وجمعه دشت راه لانه على
 قدره بغير سراج قلب سأل وبيكون فؤاد الجاهل لانه بغير سراج
 لن بقدر احدان بشر يشعنا الانه يدخل فضل هذه الهدية اثر
 نيت اركانها على جبال الباقية المحمودة وبعدها ما من بعد الاحسية
 و ابو بها من الاستعداد و كمالها من طيب المكنونة و لما ذكرنا في
 عليك من بعض الاسرار مع كعب و الاستاذ يرجع لما كان فيها
 عرفنا من كتب العهد النبوي انك قد كثر في شؤنك و كون موافق كل ما رخصنا
 عليك من نوحات الجحيم كجاست قرلا هوت الاسماء و الصفات
 و هو مكتوب في جميع اخبار الانبياء و هو هذا الحكمت الروحاني و قال
 تبارك و تعالي فاعلموا بان اسرار و الارض يمكن ان تزول ان ذلكم كمال
 لن يزول ابد و كان معلوم عندنا انكم بان المعنى في هذا الكلام على ظاهر
 العبارة لن يدل الابان هذه الاسفار من الانبياء فمن يا تفرق بين
 التي ابدت و لا تفقد كما هما و لا يبدى برانها و كلما شرح فيها و حدة

لها وقد ربهما بقدر ولا غير اذ ابا خمر حقه عليك ونور خراؤك
 وحد بصرك لتعرف احسان طبرر الكونية ونعمات حمايات الهسية
 فرطكوت لهائيه لتعرف تاو اير الكلمات راسر ارامه والاولا لتعرفه
 على طاهر العبارة ان قدر ان ثبت امر خارجا بعد ستر ولا يستطيع ان
 انحصم وتفرق على المعاندين في قول لا اشكرن لان بئنه الالهية لتتبع
 علماء الاكل بان الابدان يا شيخ ابد اولو نظره ملك العورات ثم كانت
 مكتوبه في كتبنا ونظير ملك المعصوم لا بد له بان يحكم بين العباد بحكام الابدان
 ولا نظير كل الامانات المكتوبه في الكتب ويحكم بغير احكام غير ما تقر به
 وما تتبعه لان هذا المطلب من سادات العلماء هم مثل ما هم في شمس
 النجوم في علماء القوم وجملا هم فيما غير ضون ريقولون بان الشمس ما
 اشرف من المغرب وما صاح اجماع من السماء والارض وما
 عرف بعض البلاد وما ظهر الدجال وما قام السفيان وما ظهر لهيكل
 الشمس وما سمع سمع عرف وجد في علمهم يقولوا في نظير كل ملك

اهلانات و نظیر قائم لها رسول و حکم بغیر ما نزل فر تهران نما کون بین
 اید نام از هر دو کسکند و گفتند ما بقدر اید و شما را نکر عا بقولون
 هو لاء اهلکد بون بعد از تمام اهلانته دفع فر ظهور و حشر کل از
 استسوت و الارض و المیزان نصبت و المهر ط و ضعف و الایات
 و الشمس شرف و النجوم طمت و انوار نصبت و المهر ط
 و الملائکه صف و اکتشاف و المیزان طمت و المهر ط و الایات
 حیثه ما عرف احد منهم کانهم فر عرشهم میتون الا انهم استوار
 الیه و کانوا یوم فر موانع اهل سیر کجرون و فر موانع الیسکون
 و کل ناسرا حجرا بقضوت انفسهم ما عرفوا کان اهل سیر و ما شوا
 و راج انفسهم و ما استلوا اهل الیه بعد از هر هم اهل بدک فله
 و قوله کنی فاستلوا اهل الیه کانکم لا تعلمون بل عرفوا عن الیه
 الیه که در مبعوث است سر با هو اهل و بدک بعد از عرفه اهل الیه و ما
 بحاله بوم لغاه بعد از کل مظهر و ایوم ظهور و در حواله الیه الیه

دالانما ران کجاست مگر بین بدید بپوشند در فرساید بپوشند در ^{بپوشند}
 در پستوز در پوزه فلما جائیم بایه فرغند همه و بجز فرزند کفره و سبزه
 در فعلوا به ما فعلوا الانا انقران از کرد لاش تقدیر ان نسمع در العلم
 حینند بیضج و اهدا و یک در بیضج و انک لو تو حیدر بیضج لفظه فرام
 تسبیح صبیح بل اسبوت و لو کشف الحجاب عن عینک لست بشیء
 بان اکر بات بختبات دالارواح تضعفات و بصرین علی ^{بختبات}
 در جلس علی وجه ابراه فاه آه عماد در علی مظهر نفس لیه را ما فعلوا
 و با جبار بخت یا فعل احد لحد و لا نفس ل نفس لاکه فرام فرام
 دالانما ران کافر فاه آه فیه جلس بکل ایما فرام ابراه آه آه و تا
 روح لیس فر فر فارف الاعلی و نهدت ارکان لیس فر فر فر
 الکنز و نهدت لیس الوحدی فر ارض اکر لاد و حضرت ان الورد آه
 فر حرارت الصفی لاد لیس و بما انست ایدیم و علی کل ما لیس لاد
 فاستمع ما نعت الورد فاشرا نیم حسن نغفات بدیع و اکر نفس لیس

منع لیکن حسنه علیهم فرزندند که بوم از بقیه مومنان ساریت
 ایماست و گاه نواز قیل استصفحت علی ازین کفر را قضا جائیم ماعدا
 کفر و ابر فلعله الله علی کما دین نه از نفس و بدعتی فرحمه ایستند
 و سیرت آن که عذاب الهی بر او نیکو و الا نفسهم لایزاله و الا نصیر
 و الا یحکم کما نزل فی القرآن و ما سمع عن اناس یسوسون بعباده و یؤدوا
 بعضه فی تحریف الغالبین و تبدیل المتوفین ما کان مقصود سیرت
 ملک الکلمات الا فی بعض الامور المخصوصه المنصوصه فی معجمی
 و فسر لوار بدان اذکر کجایک ما هو لکن لافرد لکن بغیر عتبات
 و بعد عن نه بصره که مکتوب و نغز فرشت رات بکوه و کجای
 المحبوب فرساده محمود و آنک است ایما لکن فرزند آن است
 و استنور فرید الیها است بکوه بکوه علیک فرزند از اولاد فرسینا
 الیها و زه نغز که ماعدا فرشت فرشت دولت است
 و اولاد است که بکوه بکوه ایما عن نغز الوفا و کون

داخل فرسده لهما و تجرد رواج طیب است با عنایت از اللوح الهی
 ایضا و چهارم فریه لغوی است اسرار لغوی فراسما و رب العالمین
 لکنون فریه لغوی است فریضه لغوی است مکتوبا ثم علم با اینها که فریه
 بر هر بعدی سخن گفتند که در آنک لایزال من برید ان یفصح الکسفا
 فریضه حاج الاسرار بان بجا بد فریه لغوی است علی قدر طاقته و قدرته
 بظهور سبیل فریضه لغوی است ایلی و ان بجدیف غیر امر ایلی
 فریه و حججه فریضه لغوی است فریضه لغوی است لا منقره الابان فریه لغوی است
 ما بامر و یقول و حکم و لو یحکم علی ما حکم الارض ادر علی الارض حکم
 استاء ادر فوق ذلك ادر تحت ذلك و لو حکم بفریه لغوی است
 اقلع باسره لغوی است و در سوره انجیبه و حکام الالهیه و لوان کل لغوی است
 فریه لغوی است مختلفه یقولن با و کرنا حینئذ یسئل علیهم اربهم و انیسهم
 ملک لهما لاله و الالهة عمر الزهره لغوی است الالهة و الالهة
 و لوعر فریه لغوی است یا کفر یا نعم له و ما حاروا مع لیسین و ما جا بد فریه

وما انكرهم من مثل تلك العبارة نجدون في القرآن لو انهم فقهوا
 ثم علم بان مثل تلك الكلمات تخص اهل عباده وبعينهم وبعينهم
 انهم في الكافر منقطع ولسك الحس والحرم وانه في شعره
 ذلك كما نطق بذلك ورفاه الطوبى اهل الحرب لها سيران في اركان
 يقولوا انما وهم لا يقنون لا يدان في اهل اهل الجاهل في سيران
 في قطع كل من في استسره والارض وكيف نفسه على كل ما لو اخرج
 على وجه ارباب العبارة وذهب عليه سمات العلوته وادانته على
 نفس ما يقينا في خروج اهلها واهلها يعرف كل الاث واثم في تلك
 اذ لا لا ويزل اهل على قديه كسيرة في غنم وبعيد في اهل كس و مثل في
 الكلمات اثم بهات اهل لانه فاعرف ما شئت عن نه اهل اهل
 على نطق اهل له و ما شئت في الارض الا كثر غريب اهل لانه في نفسه
 لا في نصيب ولا في نرس ولا في خيب ولا في نصيب او يكون في كماله على
 ويقول في كل حين ان الله وانا لله ولا حول ولا قوة الا بالله

هذا الم يكن الا عند الذين لم يتجاوزوا الحد الذي اصابه وما وصلوا الى مرتبة
 الهن فان في سائر احوالهم والاعمالهم يتغير عن مواضع الامر وشبهه
 اسرار الالهة بما لهم به على انفسهم كل الاليات بحكمت عندكم
 وكل الاليات من صفات لهم به وانهم يعرفون اسرار الالهة من قوتهم
 الحكمت من غير ان يعرفون من انفسهم كقوة فيهم بها، الرطوبة في ظهور
 ذلك فعلى اسمها كما في ذكر جبار في حقها كما في قوله ان الله
 وصلنا الى ذلك مقام الالهي وبقوا في ذروة الالهي فما هو من هذا العلم
 في غنائه الكبر من لهم به العلم الالهي انما ان يذكر ذلك بعضا من صفات
 سلوك الهدي في سفره الى مدينة الكشف على جانبها كما اردت في
 تكون كجبة بلغت في غنائه سابقه فاعلم ثم عرف بان اسمك في اول
 طلبه من الله لا بد له بان يدخل في حقيقة الطلب في غير انفسه
 قد يشهد ان الله في سائر صفاته
 في غير ذلك لكن بان يقطع عن كل ما هو له في بعض عبادته عن كل من في سائر
 والارض ان لم يكن من غير ان يفيض من الهادي واللات بعد على قدر انفسه

عن الوصول لم يكن بحال وبقدر نفسه عن سجا احبال وله خزان
 لا يفتح على احد فكل ما اعطاه الله من خزانها اذ من علومها لم يهره اذ
 ويطيب الحق بحال حقه وسبع بعد له سبيل عاينه وناج كمره لا
 خير معين بعد له و حسن ناصر لا رمانه قال و قوله الحق اهن جاهد فاني
 لفتح تحته سر سبيلنا و فر مقام آخر بقوله بلعكلم له و فر هذا سفر شهيد
 استاكك لغيرت و شهيد لانا و اختلافات و التفادات شهيد
 عجايب اربابه فر اسرار الخفيه و مطلع على سبيل الهداية و طرف
 الالهيه هذا مقام اهل البين و معارج افاضل و اذ استمر فر عن
 اقسام بدخل فر مرشد العشق و انكذب حينئذ نهب لرياح الحجة و تنج
 نسائم ارجحه و بنا خذ لك فر هذا مقام جذبات الهوى
 و نغضات الهوى كجبت لن يعرف ايسر من شمال و لا ابرح اليه
 و لا يتحارب عن اقبال و فر كل حين يخرق بنا راكشتاني و بوفد
 فر سطره الهوى في الانا و بر كفن فر فالان العشق و حور رب الهوى

عشق
 مجمع بحر نازبه فر دانه بد شسته

تیره بضحک و تیره یک و تیره بسکن و تیره بضرط و لایب از شر و لایب
 از هر دو لایب تیره حکم و تیره از مولاه فرسیده و ششماه و شش روز
 فرکل حین و تیره فرکل آن و تیره صدره فرمقابل و تیره راجع الی
 و برقع راسه لیسف لیسف اول فیصل ایدرسن بقیده و تیره کل مالک علیه
 لیسف از روح و تیره جسمه فرسید مولاه و لکن باذن نجو به لایب
 از تیره و تیره باره از لایب در باب فرماها و لیسف کل ارض
 و تیره کل طریق در تیره فرکل لایب لایب لایب لایب لایب لایب
 فر فر فر لایب لایب لایب لایب لایب لایب لایب لایب لایب لایب
 شطربا بایع رحمة الله و شاهه اولاد جمال فنیبا لوی صلیب و تیره
 ایشاقین رشتان لایب لایب و از قطع بد اسم و تیره فر فر فر
 لایب لایب لایب لایب لایب لایب لایب لایب لایب لایب لایب لایب لایب
 لایب لایب لایب لایب لایب لایب لایب لایب لایب لایب لایب لایب لایب
 لایب لایب لایب لایب لایب لایب لایب لایب لایب لایب لایب لایب لایب
 لایب لایب لایب لایب لایب لایب لایب لایب لایب لایب لایب لایب لایب

ترجمه
 اشراق بیع زبانه زبانه زبانه

نصح که گفته و احده و الاث رت تفرقه لفظ در جمله حکما شد بیک
 قول نیز که علی ملک انار در شش فظ الفا حصر وصل آفرزه الاث
 فحصر رت ایضا بان اعم لفظ کثره کجا بگوش و نه انعام نیز ذکر که
 بانه انام و در انان از انان بود و انان فو تک انعام در قبول بسکلی انعم بانه
 لفظ اید ایصدق در لفظول بانه انان غیر با سخن در لفظول بانه صاحب
 انگ و انگوت از یک انگوت انگوت سلطان بجز رت او محمد او علی او انام
 او غیر و تک لیکن صاف نام غنچه او و حکما علی انگوت و علی کل کجا
 ایسمعت ما در و فظ قبل بان اولنا محمد و اخرنا محمد و اولنا محمد و اخرنا
 اخر بان کلمه من زود و محمد و فو تک انعام مثبت حکم لهو حده و الا
 انچه بد و تجد بان کلمه رفعا و سه عر حسیب قرزه اید وید خلون
 احکام رت اید نیز غیر ان رت در لغز بین الاحکام و کجیب و غیر
 و است در نه انعام کتبه مرف و کفر محض لاین پنهانم بخی
 الوحد بنه و تک لغز و بنه و است از اخر الازلیه فرس لایا ارضیه

انطباعه و آنچه فراموش کرد که در انعام ظاهر از فراموشی است شقیق الاز
 عن حب و ما در تزلزل و کجایات مزاجها و کما تصنع کل فرسخ منکاش
 و نعم کل ما یحوک فریضه الالاف اما سمعت لانه یخلق الله
 اما قرئت دلن بکده سنه سنج تبدیل و اما شهیدت ما ترزق خلق
 الرحمن فی نقاد و بجایه ای که کان از این بیده اللجه در کسب فریضه
 استغیبه از شهید استغیبه اولای بر انقادت فرارض است و لما یکن
 استغیبه و تغییر فر خلق است تکلیف بجز علی مظهر نفس است و لیس
 عاکن فر صفت مظهر امره و نقادها قسم بیکرون است و لیس
 نه از کجای فر خزا و بسج ابرج مویجا بقصد از اول خلق مایک
 و غیران میده روح عاکن است با حد لیس بسج مفضو از کجاست
 که چون از این بیده میده فریضه اللجه استغیبه لیس کل لیسین و
 در لیسین کبیکر و عهد و نفس و عهد و نور و عهد و روح و عهد
 بحیث بجز از لیسین هم در هم است و لیسین هم نامی است از لیسین

لایع

شجاع حکمت است و کاروانظار نفس است و مساوی قدرت است و وزن
 و حرکت است و در شمس است و مطلع نور است و بهر طهرت است و بهر
 فرخاین است و علامات است و علامات است و جوی است و جوی است
 انچه در آیات الاحادیث و منافع است و انچه در آیات الاحادیث
 و بهر است و انچه در آیات الاحادیث است و انچه در آیات الاحادیث
 کا نورا اولاد است و اسرار است و اسرار است و اسرار است
 لغیر کلمه است و کلمه است و کلمه است و کلمه است و کلمه است
 واحد است و انکه است و انکه است و انکه است و انکه است و انکه است
 کلمه است و انکه است و انکه است و انکه است و انکه است و انکه است
 ادا است و انکه است و انکه است و انکه است و انکه است و انکه است
 و مطلع است و مطلع است و مطلع است و مطلع است و مطلع است
 منصف است و انکه است و انکه است و انکه است و انکه است و انکه است
 فانظر است و انکه است و انکه است و انکه است و انکه است

مانه لرك لعك كون نزهتكم كانه اركل له من لغا زير
 وكل ما سفت فرذ كر محمد بن الحسن الرح الخ الخ الا روح ضراه
 حق لا ارب فيه ولا كل به بنون ولكن ذكره ائمه لهم بن كانه من
 جالبه در مصفا هذه الهدية بان عريته و علاه بن عيشه وانك لوزيه
 تفسير هذه الهدية عطية الله كبريت لن نقد رولن مجد با ابدانك
 لا يفتخر قطه را اعلم و اطلاق ليلن مجد با ما صاف تر صفت
 من قبل دوله سير الا ارض بروام لزيته له دفعه بطنه له لان الا
 بنا لجان نسجها لن نكلما وانك لونه لمر هذه الهدية لا ادرك
 له هذه تفسير الهدية امر عريته اناس بما عندم لا بما عنده و لما
 اش لن نقد رولن ليلن لانه اول فريله الا صاحبها
 امر و نه عريته لا الا لفره و لما تحتاج له انا اول فريله اكيه بن لفره
 فرذ كر هذه الهدية ليد كره و كنه كنه تحتاج له تفسير فريله لفره
 لفسر الهدية و لما عرفه بها اول لن تحتاج له ابدال لفره

ثم علم بانذال كان الانبیا کلهم روح و نفس اسم در اسم وجه
 و انک بهذا العین لترک کل الظهور است اسم محمد و انکم حسن و انکم
 لیرجوا لبقا و قدرة له و یظهره الیرجوا لبقا و انکم لیرجوا لبقا
 الا کل من لبقا و فی حیرت لهما و مدح العی فی لاهوت لهما
 و شهیدان محمد بن الحسن کان فی لبقا و ظهر منها و فی نظیره له
 لکن فیما لبقا ان نظیره له فی لبقا و انما لک مقرون بکلیم
 مؤمنون یا انتم فی لبقا و فی لبقا و انما لک مقرون بکلیم
 فی لبقا و انما لک مقرون بکلیم و انما لک مقرون بکلیم
 لا تتحارج فی حق لا تبدل ولا یبدل لانه کان اسم محمد و کان فی لبقا
 و انما لک مقرون بکلیم و انما لک مقرون بکلیم و انما لک مقرون بکلیم
 و شهیدان حضرت تکمیل انما خلق الاسم و بعد لفظ لکم
 یطرف له نظرون جسته از در ان ترک بالکما فزاد و اذکر ما جبر
 علی لفظه لقرآن و لکن فی لبقا لک مقرون بکلیم و انما لک مقرون بکلیم

از کدن عزیز خجیل تا علم نکر آید مرصین از هر نامی که بر او است
 علی مقام نفس که کف مجبور علیه لیسار و غیر ضروری و حاجت آمده و گفتار
 قهر هم فرمایند و الا لاق استند زاید و حرکات علیه او حکم و خود
 و فرکل حسین که در قتل و کجاست ضایق علیه الارض با دهنش و عادت
 فرایند که کان ملاقات علی و زید است از کان ایضا، ایضا، و کت علیه
 عیون ایضا، و صاحب زینب، کفره العجوة، لا یقدر ان یسجد الا
 الزمان، و لوان نکره، ایضا، کافران ایضا، و غیره ایضا
 ملک الزمان، علی همان نزد اشجوه ایضا، و برضو ایضا
 علیه فبا انهم به و بجد او را اشجوه علی غصه نهالم آخر صورا علیه
 و زکره بعد از شکرم کانون ان بر غیر آنها فتم لیو غم ایضا و سئلوا
 فرکل حسین بان بیشتر تم جماله و بر زخم لغات بل لمانا عزرا ایضا
 و اسرار ظهور در اوقات تقدیر عاظمه عرب ان الاعدیه
 و ما نکره و غیر نفسم و تبعا علما، ایضا، ایضا، صد و اعباد ایضا

عزاد و افضل و بصدقه اناس فر الكور بعد له اجمعوا عزاد
 و ما شبره ان كثر الطوبه و صاروا اجمعوا من عن لقاء الله و نظر كونه
 و مطلع از نسبه و بذلك سلكوا فرناج افضله و سبب اخفله و حرموا
 به منقرم فرناج ان كانت و خود ما انفسهم و كانوا ان كتاب الله
 فر قل لهم الكفر مكتوبا و ما وجدوا اول كعبه و الا حينئذ لا نسهم
 لا اخرج حبيب و الا نفعيا و لان هم اول ما ينسكون فغسروا و ابر
 قبض الله يد و يقبلون اليه بما هم و يقفون كل ما فرناج بسهم
 على نفسهم ليهيئوا له بفضله و يعبر فهم مع الله سنيه فر كلنا
 الا ان سنيه لان الله و اعظم ان ان برد اول عن ابيه او سنيه
 الا ان عن خانه او بطور ان استجار فظلمه او بحرم فرناج سنيه
 حتمه او بعد فهم ان نزل فر سنيه بوع خانه فلقا هم اول ما اقبلوا
 له الله بكلمه و ما شبره ان نزل حتمه انفسهم فرناج سنيه و الا حتمه
 فر جوا عن نيل الله و دور فرناج سنيه افضله و بذلك فسدا

و فسد و اعیب در وقت و اولی از فزونی اهل دار کافران از اهل ایمین
 فرکت بسیار است و در حقیقت بلایع نیز از آنجا دم افغانی که در آنجا
 ایستاده اند و در مورد اینها از کربلایک علیه عرض می‌نویسند که اینها علی غایبه
 الاضمار و لیکن در بیان اولی از باب مزایای الاضمار و لیکن در مورد
 مزایای اعیب علی اوستین جمیعاً فاعلم نفعه لفرقان و نور استیجاباً لما
 جاء بهایات حکمات و بلائین استطاعت من الایات التبعیض
 عیناً کل من فرج حیرت اهل وجود است امر کل علی انقیاد علی نه اهل
 المرفعه لمدحه فرکل با جا به بر غنیه و در آن علیه و عرف بیایست
 الوجود نه فرخنده و جلالت الایستیضه من حاله حکم علیه حکم بعثت
 و ایجابات و کثرت لانه بعد امانه بانه و نظیر حال بعثت من فرخنده
 و حشر فرار من فرخنده و حشر بحیوة الایمان و الاضمار و حل فرخنده لبقا
 حشر کل من کثرت علی من ذلک او حشر عظیم من نه اهل بعثت
 اگر من نه اهل بعثت لربطهم حشر بسره لبعرف بالاعرف احد

از عالمین ثم علم بان ذره ایست فریوم است عظیم از کل اجزای لطیف
 از حقایق ارضیون لان است ببارک در تکا بعد از ختم مقام نبوت
 فرشت چسبیده و صغیره در خیرت فر خلقه کما نزل من ملکوت العزیز و گفته
 رسول است در خاتم النبیین و بعد ابعاد بقائه یوم البقیة لعظمة ظهور بعد
 کما ظهر ایچ و لم یکن جنبه عظیم فر و لک و لاریتة البرزخ لهذا ان اتم فر
 لآیت لهما ان یفکرون فینسألون یحق بقائه یوم ظهور جماله و انه لو اذکر
 لک لآیت لهما انه فریده از نبتة العالیة بطول الکلام و تبعه ان اتم
 و لکن اذکر ذره الایة و کفر بها تفر عنک و فصل کما کثر خبرا و حزن
 بها و حزنه است از رفیع اسرار غیر عدد ترده نام استوی
 علی هم شریک شریک و لکن کل کلمة کما کثر خبرا و حزن
 الایات لعلمکم بقائه و لکن فرخون اذ ان انفتحت جبهت فی ذکر الایات
 فریده الایة کان اسرار و الارض و لکن شریک شریک و لکن
 خلق لایقان ابعاد بقائه فر الایة فر باجم فر فایظ عظمه نه انما

دست بر آن ایستاد فرموده الامام کاتبهم هر شش فرزند طلعه
 الالهیه و جمال الیهویه لوطی که فیما بین آنکس لوطی که فیما بین آنکس
 و تعرف ما جینا ان نعلک فرینا از صنوا و تعرف غیبک عن انظر فیما
 و قد سسک عن سماع ما قرء فیما و تحفظ کفک عن اذکس
 و بنور قلبک عن عرفان سنا و سبیر و در حکم عن عطر اهر نفع من سنا
 ال غایه فیض اهر و کون فرضولان اهد سیرین انجالدین و در عرفین
 عن اهر فرقه و ادر و طغر عن کفر و شرف حکم علیه حکم اهر کسره و اهر و اهر
 و اهر و اهر کسره عظیم فرینا ال سنا اهر سبیر و اهر و اهر
 استیاد و صاحب الطغیان و اهر کفر علی عیله عن فرینا اهر
 یجد و فی الاما سسک اهر اهر در اهر ان و اهر سوت ازل عن فرینا
 سسک اهر کسره و اهر سنا اهر عن نفعه عن حال الیهویه و جلال الیهویه
 فرینا اهر سنا و اهر و ان اهر اهر اهر سبیر و اهر سبیر
 و اهر سنا اهر سبیر و اهر سبیر و اهر سبیر و اهر سبیر

محمد کسم کار و معنار در از نافرنگ لب بر نهان ز ما تو او بار بوم چو بیا
 ناسع مانزل بیما فالوا ان نعجب نعجب ذلکم اذا کتبا نزلوا و عطف ماها
 بسعدون در مقام خمیر و لکن غلت انکم بسعدون من بعد الموت بسعدون
 انهم کفر و انهم هذا الاکثر منکم و بدلتک آخر ذریه و سحر علیه
 لا ینهم در از کسبیم و سمران علی اسم لفظ الموت و کجوه و دست درهما
 بالموت لفظ حسبه و کجوه العنصره فلتا ما وجدوا ما عرفوا من غیر من کجوه
 و عندهم الاکثره انهم کفروا الام الکلمات در لایات لفظ در استعدوا
 نازک و کرب و لطفنا به بقدره کما شهد بوم من نزلوا المشکرین
 من لا انما تغیر و ما حسبه لیس علی رابعه کجوه عن مدینه لهما و کجوه
 غلبات شوق من کجوه الاکثره فبالاحشش الا فان من نزل
 لیس و در سخن لغات کجا ز سر اسرار لیس در به ان اذکر کجوه
 بعض ما غنت الودع فمضی لهما من مغیر کجوه در الموت و لوان
 مستغ لان لواریدان اشتراک کما بر کتوب من الودع المخطوطه کجوه

الودع

الاصلاح و لكن بعد الاصلاح و لكن اذا ركع على ياق
 لهذا الزمان و هذه الاصله يكون و لهذا ان يدخل في فريضة
 ابعثه في سماع نغمت ارضها من هذا الطير المسمى بالظفر و يكون من هذا
 انقطعوا اليه و كانوا اليوم بقيا، انه يشترط فاعرف بان الحجة يتقن
 مقام يتعلق بظن ان البشرية في حجب الغضيرة و هذا معلوم عند جناب
 وعند كل من علم الاصل من هذا الشئ في وسط اسما، و هذه الحجة تقترن
 في موت الظاهرية و هذا من عند الله و لا صف لاحد و اما الحجة التي
 هي عند كور في كتاب الانبياء و الاوليا، لم يكن الا الحجة الغرضية التي
 انجب الله بها محليته بالكلية في نفسه و بقائه بقا، انه في سطره هو
 و هذه هي الحجة الطبية التي هي في كل من يحجر به ان يموت ابد و يكون
 باقيا بقا، و به و دوما و ام بانه في الحجة الاولية التي كانت متعلقة
 بالحجة الغضيرة في نفسه ما زال من عند الله كل نفس زائلة لم يموت و الحجة
 الثابتة التي كانت من غير هذه ما تنفذ كما نزل من قبل في حجة من طيبة

و فر مقام خمر زنی ذکر است سدا، بل حیا، عند نظم هم بر زنون و ما در
 فرا از اخبار الهی من حق فر ادرین و بمثل تک یکمانت کفر فرکت است
 و منط هر عدله و اما ما در زنا ذکر ما که خضار و کهنه بدک خوار و نیک
 اذ ابا خمر غر من غر تک شرم قبل لم سر کلا و لا متبع این کان کهنم
 هر بیم لند خل فر قطب کجوه فظل ایجا فر مر پر اک استنا، و صفا
 لان ابر کیم ابرم هر صوا غر زهرم و لو بترکت علی الارض و صفا
 و لو بسون و عباد و لو بسند کما شرح بدک مالک بوم ابرم
 و لهم طلب لا یفصمون بهاد لهم این لا یصرون ما اذ فر قول ابرم
 میمون علی شفا حرف بار افر شفا حفره زین انا ر لم کین لطم فر نصیب
 من نه ابرم ابرم ابر خار و کا نو افر زخارف ابر ابرم لعیوت و حسیه
 نقر علیک فر نه ابرم فر ذکر کجوه نازل فر قبل بعلیک علی شفا
 انفس و تخلصک عن ضیق نفسی نه ابرم کلا و کشره و کون فر ظلمت
 الارض لمن ابرم نه نال و قوله کون ابرم کان منیا جینا و جلینا

له نورانی شی بر اینها سخن کند فریادها تسبیح خارج سنا نهه الیا
 زک فرشت انجمنه و آنچه بر ما آنرا اول و کفر باشد و بدک است
 اکثر لغات از علم کجا آید و بنام او نوشته شود و تصحیح او کما یفید ما کفر
 و کیف رجوع الی انجمنه الی و بدین و کثیر فر کتاب او هم فر لای است
 تقریرات فیالت و جدت قلوبا صافیة لای علی سیر شجاع کما علم
 این علم بر بی نظیران فریادها کما یست علی الارض و بر کفص علی لها کما
 بر کفصون علی اهراب و یاخذوا الی و سیر یاه بهم و بقدر فر سیر یاهم
 و لکن یا جا الی الی علی انفسا فر نیزه انهم انظر ولم یزل کان نه است
 مخزنه انهم کوز العذرة و نه انهم کوز انهم فر حلال العذرة لئلا یجسکون لعیاب
 انفسهم و جا لهذا انفسهم الاظم فر مالک القدم و لن یصله این بر
 فریادها تصدیق انفسهم و نقد زنا بقول یاخر فی کل انفسهم لوضوح کلمات
 این کل الامور عاظم فر انفسهم انهم سیر کوز حلال انفسهم
 الی کوز و سیر فر لای الی و نه در و کفصون فر فر انفسهم کما یفید ما کفر

فل با اهل اللسان شجره کلماته در غایت فرسایند و هر کس را که بعبقر
 الجوه مع کلام اجماع کفایت نم کشند و لا تعرفون ولو بدک فر کل ما
 البسایه فر جود اسرار الهی و نیز نه در انفس لطیفه تغیر حاکمه اندر نفس فر فر
 ابقا و اذکر لک لغیر مقصود کبریا از ابراهیم بد بختک عن اهل السبنا
 فر فلک الأارات و هر نه از ان لم بدین آنها و در روح لن بقدر ان
 بد عقل ملکوت هر لان اولود انجبه جسد بود اولود روح فرود روح
 فلا تخمین فر اوله از بغیر لکران اوله در اثره فر فر اوله طیرم ایشم اوله خند
 فر فر فر نام لفظ عا سقط عنها و کن لها عا فظ این و فظ نما ذکر
 و هر فر اناسیا، صین لدر ترشید الا فلاح بمن یا بعد و باش فر فر
 در مورد... نقطه فر فر کن کفر فر لفر لفر لفر بان لا يعرف کلنا نم الا
 اوله الالباب لم ان کانت عینا و کلهم البنا و کانت عینا
 کالکافر و کان یخرج فر فر سیف و فر من جنبه کفایت نه از کلمات
 در نظر هر کس که هر حد تک احوال با لم کن بیان و کفایت بنا ستر

احدی لما بظهور فریفته بقرون نه ایل بدیده خبر و لایق بر ایه احد ابد
مع انک لوفکر فریده اجبارت بجد ما علی غایه انحصار و نهایت اتمت
بجست عرجت اغایه لیمان در وصلت لم شمس مقام لیمان کان شمس
اجلا غنما نظرت و انجم انحصار خندانخت و لاجت اذ ان عرف
مولا کاکم کله انجم اما خسته و این کونون فرنگ الایام بنظیر دست
تک انک و لولا خبر فریده انفس علی ذره بصورت اندکرت لکن یومنون
ابداد لما بیکر فریده ابداد و کفسم لکن یومنون ابداد انما یمنع مولا، انفس
انفس لکن در ان لیرین ما یمنع فونت ما هو اینه لید بنیات و کفر
کلف یمنع فون عو یمنع هم الالهیه و جوا هم سرار کلمه لهدیه و کفسم
انفس لکن هم الکلام علی سبیل انحصار تعرف الاسرار و کون ضیا
من لهما یمنع فاعلم ان یمنع فبا نظر لکن کون من ابر الاضواء فریده
انصاف بین بر لیسند کوران علم بان کلمه بند انصاف فریده و کفسم
انصاف بیکر اوصاف فریده با نصاب و لایق علی علیه السلام

فانما قوله كاشعنا كاشعنا كاشعنا كاشعنا ما اراد الا قد تبصر لي بقره و قوله بصيرته
بجيت عينا و بقره كل العجائب و اجابته بها يعرف اسرار العجائب
فرحوا لم الملكة بقره من ركن و جو سهم قره فرحوا بقره من الذين تعرفوا
و جوهم نظرة البصير و لو لم يكن عينا فرحوا به لوقته كعب بقره العجائب
و كل ما كان بين ايدى الناس و بلا حطالات ايدى خردت الاسماء
و ملكوت الايام و يشهد الايام بعين ايدى نظرة و كذالك صعدنا ايام
بصير و حديدان انكم بابات اسرفوا و انما راجع بقره انما راجع بقره
عقبتة و حرق بها كل ما تجبره العباد و في الاسرار العجائب و سجدوا لها
الروح استداد اسرار ايدى و لم يجدوا يوم لهم فيه بناء و منها و اذا
كل الايدى تفكرت و قوله كاشعنا كاشعنا كاشعنا كاشعنا كاشعنا كاشعنا
حين انزل سبع نداء اسرفوا كاشعنا كاشعنا كاشعنا كاشعنا كاشعنا كاشعنا
صرفه قره ايدى كاشعنا كاشعنا كاشعنا كاشعنا كاشعنا كاشعنا كاشعنا كاشعنا
عز السبع و ما يقربها من ايدى كاشعنا كاشعنا كاشعنا كاشعنا كاشعنا كاشعنا

وبقدرت خود کون سخا فرط غده است و قیوم از چنگ از بره و ابله
 کلمه و لا برده منع مانع و لا یصد و چکنه عرض و لا یبذره انکار کافر و کما یبذره
 منع الا انکار و بعضی از کفر و لغت است و از او میگویند که در بیدار است و قیوم
 و بیکر الا از فرود و بیج العشق فرسوده بل شهادت فر الا من سخا
 احکم فر ذلک احد بد است و ذلک او جمل است که فرین الا انقیرا
 بر جلا فر صفا بل کل علی الارض و لا یخف فر حد مع ما است تعرف
 فعل لجا و نسجا است و نه هر بقدر علی ما است و نه هر اهل العیون
 و کان یخرج فر غم سبذ فرین غا علم بان استیفا لما کان الله اعطی و الفصل
 و فر فر الا انباء و الادلیا یخرج ما بقصد من امور ذلک کافر و یقطع من کتب
 و اجوبت کما استر بنیادانه ما اراد به ذلک الا اعطی و الفصل مثل الفیض
 الا اولیه و استمر الا از تیره فر صین اهر بر بریدان یکسره کفایان باذن است
 پیغمبر فر زلفه فر نسیم فیض منیم لیتقن با تیره خنده لیه و نه و الا فیض
 من استی و اهل علی فر بومند فر بوم القیمه و استر سبذ احمد فر استر سبذ لایحه

و اقتصام استخارج هذا القصاص بعدية اهل القصاص كل منسب بینه
 بفضله من القتل والمعرض و بین الاب والابن والاخت والاخت
 و العاشق و العتق لان الخ ما نزل عليه فهو مؤخر و من اعرض فهو كما فرود
 بظهور القصاص من هذا الموضع و هذا كما فرجحت لا يعشور او لا يحتمل في منسب
 ابد او كذا في الاب و الابن و الابن لو لم يزوج و الابن لو لم يزوج بغير
 منسبها و لا يحتمل ابدال تشديد بان الابن بقتل الاب و بالعكس
 و كذا في فاعول كل ما ذكرنا و عباد و عتقنا و اهل القصاص بعد من القتل
 تشديد بان هذا النسب اهل القصاص من الاصلاب لو لم يزوج
 و غيره من حكمه القصاص من نظيره في يوم القصاص و اهل القصاص لو كانوا اهل القصاص
 في الامم و بسبب منسب منسب بل لو نزل بصرک و نزل منسب تشديد
 بان كل سبب في القصاص منسب منسب القصاص و كما هو مع القصاص في كل
 و زمان نظيره منسب منسب اهل القصاص الالهية او افاض عتق القصاص
 كل ما ذكرنا و مبلغ ما لا يبلغ اليه منسب منسب منسب و تقول

اهل کله از نور مالک بوم امین و حوّلآ اعباد لآ ما اهدوا العسیر منهن
 و حکمتها و عجز العذب الغرلات است کنی از کج بجز بانون از فر قلوب
 انصافه است ز خنده لندا کجور عین بلا و از فر کلماته داشت اراده و کانا
 فرسبون نفسهم کسین و آتش شکر به با آنا تا فر خنده و جلدن سوزنا
 با سره از لاف بفر سعه استسوت و الارض و سقر آیه بوم لغائه و کین
 بظهوره از فر قبا تبه الاخر و جلدن از کجور قسین بر قیل ظهوره سکون النعمه
 از خنده بالغه علینا و علی اهلنا کین و لکن اشکوا لکبیر یا عر الدین
 بنسبون نفسهم الیه و سطره در کجور از کجور سوزنا کون الی
 الناس و سبیرون اکثر و یقولون انفسهم و سبیرون الامم لای یمنون
 و یعدون بعضهم بعضا و یفرون علی الله و یکذبون فی اکثر اولیهم و کج
 اناس کل ذلک لهنبا و انهم ما استجبت عن الله و یرکون ما امرهم
 الله و یرکون ما نهوا عنه بعد از منبر لایل کنی بان بظهوره از کجور
 و جرمهم و اولادهم سبیر طغیام و میشو از الارض مثل فریشی

بین بدو که در کون من از عین کل من علی الارض کجای هر کلمات در کلمات
 بحیث هر دو آثار بقدره تعویض نمیدارند بلکه با هم در قلوبهم در مشور
 ادوات لغزب با جملهم با خند و احکام که با یادیم در لغزب من علی دار
 الذمیر و معاون الغنمة بالعموم بهما ولا یستغنون البهادر ان
 اعرضوا عن کل ذلک و قبلوا ما تور به بهوهم و اعلمت قرد ادر کل
 و لغزب بیرون و اشد حسد بین بان که کان بر بر عنتم و کون بر اوستم
 و سدر آن بان لاکچند اولایم لایر لیدنار لایر الاخرة ازانده کون
 لایم الا که و انده کان علی کل شرفیر اذ انما شب با هم من به انما
 لغزب بر بناه فر کون تک الکلمات کان کور لغزب من و صحت جواب
 الاصدیه شعفا لهما و ما مد علیها فانک فاضلع شایک علی کجایک
 عز الدنول فر بنه لایر لایر لایر لایر لایر لایر لایر لایر لایر لایر لایر لایر
 و لا تخف بر احد و توکل علی الله ربک و فر توکل علی الله ربک
 فانه یخطفک و کون فی غیر ان استین ثم اعلم بان فر بنه لایر لایر

الاطف الی غیر تحدیات لک ضافا لکل الرجم و ضافا لکل الایام
 لانه لایستند شیا الا در غیره و یجب در ذره بما احاطت از الطریق
 علی طوری ممکنات فرزندک ایضا عن علی بن ابی طالب علی صدق الجلس
 لا تخارنفسه ولا یقدم علی غیره لایستند انفسه و یجب غیره لکن صحت
 بین بدین سوره و لا یرحمه الا بالبر غیره و لا یقول لاحد ما لایستند
 یستعمل غیره و لایجب لاحد ما لایستند و یجوز فی الارض علی خطه الا
 فی ملکوت اهداء و لکن اعلم بان لک فراد او برسد لکن محاذ از خارج غیر
 تبدیل و تغییر و مذاق لاریه فی محاذ از فی وصف تک الایام در جمله
 الارض غیر الارض و هذا از لایم انهم استند العمون مثلها فظهور لیس از کما
 و عرفه فرما و کله از سنه سوره یا شایان اخرج لغوم فی الظلمات الی غیر
 قدر که هم با یام به و هذا از لایم انهم شعرت و غیرها ایضا هم کل المتعبدات
 و استدلالات لوجود بین بدین از تغییر و تکلیف ایضا غیره و ما زاده
 فی خطه و عاریه فرج کوه مستند از تبدیل الارض و یجملها غیره و لکن یقید

ان بدل کما علیها یا بکرم علی ظهرها لا استعجب وکذا کما بدل الخیلة
 بالورد وورد الخیلة وکما بدل العلم وفضلها بالهدایة وهدوت بالجهت وایحیات
 بالهوت فخر ذلک المقام مثبت کم تبدل ان کنون من غیره استعمل
 فیه یظهر کما یطقت عن هذا الذلیم من استسهل هذا الذلیم لکن من غیره
 لا ینفع بل یبطل ویکلم ما یرید وکما یفعل وکل عمل یستعمله لکن
 لقرینه هذه الیه اذ الی استعمله کذا فی حدیثه الخیلة معانات مشافهة وعلیها
 مشافهة وکما حق فرموا بها وکما یذنبون بها من غیره المقام بان شیده
 کل الاشیا غیره لکنها من غیره ان شریک شیا صعب ویا وعلیها اذ یزعم
 من مقادیرها وقرائنهم لکن الخیلة الالهوت من غیره انما سوت غیره لکن من غیره
 انما سوت الالهوت هذا کفر صرف وکذا لکن لکن الالهوت من غیره
 وانه سوت من غیره لکن لکن غیره ان خفاک لکن شیده الیه
 فرع الالهوت حید هذا ذنب لکن غیره لکن لکن ان شیده الیه
 فرع مقادیرها وقرائنهم لکن الخیلة الالهوت من غیره انما سوت غیره لکن من غیره

اسرار ایشان و صفات ایشان از زبان کاتبان ما ذکر است صرفاً آنچه در علم است
 اینگونه در وجهی حکایت کرده اند و مستند در فضیلت ایشان است و به وجهی در آن
 مورد ذکر است و در فضیلت و کمال آن ذکر کرده اند علم بان طریقی نظیر فضیلت آن است
 این تقدیران نظیر فرسایند و کس آن است و این تقدیران نقدی بود که از حق است
 فیما بین تقدیران شریکین است و اینها را در حدیث بسیار است و اینها قطعه از حدیث است
 که از حدیث آن است ایام عمر الدین است و اینها را در حدیث و اینها را در حدیث
 ما بقولون و غیره می باشد و ما در این حدیث است که آنکس را عرف کل صفات
 و الاشارات و الدلالات و تعریف شیء از مکانه و شکل امر فرستاده و اینها را
 اسرار است در حدیث آن است در کتب اعلیٰ علیک السلام و در حدیث صحیح
 و در حدیث آن است و در حدیث آن است و در حدیث آن است و در حدیث آن است
 از حدیث آن است و در حدیث آن است و در حدیث آن است و در حدیث آن است
 بحدیث آن است و در حدیث آن است و در حدیث آن است و در حدیث آن است
 و در حدیث آن است و در حدیث آن است و در حدیث آن است و در حدیث آن است

هم این در وقت که حج رعا عتباع کل اعن میگردان حج و ملائمت بیست
 و نه ایقام و نه از اهل من معلوم عند جنابک و شکر عید حضرتک که حاجت با
 نظریں ایقام تم علم بان کل باشدند و معنی این کسر تفسیر و تفسیر الای
 نسب انفسه سما اقبل لم یکن ذلک الا انصف العباد و بنده عوام ایقام
 و الا کل الاستاء و تفسیر بطرفن تحمل دانه و بدو در فرنا امر متبل بر هر چه
 الاستاء و تفسیر الصفا و ندرت الداد و معلی الایا و طرز اهلنا بل ان
 جنابک که نشند بعین کسرت لحد ما از زلف حقو عنده و معده در حج حاکمان
 و لم یکن معده شکر از الاستاء بل باقد کاندل شکر تا نبه جل و عز کان و لم یکن
 معمر شکر کیف بجز حکم بیدار و تغییر و انک او بکل ضیا انفسا که نظیر لک
 شکر تا نبه فرزند الصبح الازلیه و کون فی غیر انفسه تم علم بان
 کل باذکرنا فردا که استعاره لم یکن الا کلاب من اجار و انک لورک علی بر
 انفسه و شکر فرزند است الا ان شقطع کل الاستاء و قطع علی الاستاء ان
 قبل ان نرید انک الاستاء اذ با ان ان کنون من کسرت انفسه

ذکر

فانقص من مالک الاثنا لخص نفعک عربی کسب من ذلک ان
 و تجرد کما لم یکن من نجات نزهة کما یقید من عطر نزهة لهدیه نفع کما
 اعطی نفع قطار لعلامه و انک لا تحرم نضیک و لا تلین من الخالین فتم
 فلو عرفت من ایشتر انفاطیس ما: و من لغرب من کرم لعلامه ایشتر
 و بعد من سفر الاله و هذا امر و ج العنود من خلقت کما فی صدقة کعبه
 و هذا مقام انزل الوقر علیک لیکون مع هذا العبد لهدیه نفع من
 بهر انوار ایشتر کسب و صاخر نجر امره و کون من ذلک لهدیه نفع من
 بحیث من کل یوم یثاب و در ذلک من قله و من کل ساعتی ایشتر خرد و عن
 نزهة لهدیه کما امر من عین الاله و هذا العبد لکن حاضرین بدیهیم و نظر
 ما نضر لهدیه علی حکم بنا و قدر الاله من انفاطیس ما: صاخر انفاطیس ما: صاخر
 من نفع صبح باها طیننا من انک و انضرا: من انفاطیس ما: صاخر
 و عشت الاصلون من نزلک الاله: فطوونک روح عند ذکر کما من نزهة
 و انفاطیس ما: صاخر لهدیه کما امر من عین الاله و هذا العبد لکن حاضرین بدیهیم و نظر

صحة
 علاج روح کدنیة فی دار جزیرتیه

از بعضی بنسبت و لو از کجایک با آنهاره رانها یا و الوارده و درین
 عیاشان منقطع عنک کل الاذکار و تغفل عن حوکه و کل ما مثلها
 فراموش و اما ما از در کجایک و کله غفلت خطیب رانها فراموش
 لبها و در حقیقت جماعتی که از این آیه است و لیکن بگویند که از این آیه
 که این طبعی است که از این آیه است و لیکن بگویند که از این آیه است
 و از آنکه کلین شریف و اما ما بعد از آن که قصور در کمال است
 در جفا که ما کن فی غیر ذکر بده امدتیه است و در جفا که ما کن فی غیر
 بلکه فاعرف یا ایها المذکور فی هذه الاصلاح بان من دخل فیها استمر
 منجر از آرد کرده است و در این باب استماع است و بافاده کبریه من کل الجنت
 و من جمیع الکلاف کما شهد به کله جودها بقا فرمایند علی قول است
 از آنکه فیک کفر فغم ما مال و ما جزرت خیر جزرت خیر است
 و جزیره لولم من فیک جزیره و فرزندک اللاد فی صلوات لکون
 دلن تقدیر و ان صلوات الله و برکاته علی من اتبع الهدی

هذا الميثاق من خبر حورث الياجا و كانك لن تجد له من اول و لا من آخر فليكن
 ثم بشر لمن حمل فيها سفرة و اتيه له على قرة الارض الطينة
 فريزه اهدية الكهنية ان تجوز فيها كل المعرفين و المخلصين و تقول الحمد
 لله رب العالمين و لا يتعارج له بعد و رب اعز هذا الوطن ثم اطلب
 و يريد ان يتعارج الى وطن الامم ليدخل من يده اهدية له اهدية له
 انفسه عن نفسه و بقائه باله و ساكن فريزه اهدية له
 الا انه و هو انفسه لم يترك نفسه في رده و حبه و و اتيه و ج
 فريزه اهدية له و يكون في الارض لمن لم يكن شيئا مذكورا و ان يشهد
 احد من اهل الارض و هو لا يحل له عن ما لا يشهد و لا يرفع له نقاشا
 المحود لانا مذكرة استر اهدية له نقاشا لك الفوارد لكونه ثورق
 اهدية له اهدية له استر لان هذا اهدية له مقام كج المعترق للفتنة
 اصلا و في كل شهر اهدية له اهدية له الفاضل و ان يمكن للفتنة
 و هو حين كج المعترق او للفضل بقائه عند ظهور الشمس اهدية له

ثمة و اهدية له
 فريزه اهدية له

عند رجوع الجوارح لا فو له نفسی بیده بل اب لک فرزند اتمام شخص
 فرسوق الارض وغربها و بر ما و بر ما و سحلهما و جلیها ما یجده
 و لا یفسد غیره شده ففاته فرموده و لکن فرموده فریاد زنی است
 لولا ان فرزند من فرمودم بجز خلد بعدل لکن عدلک بغیر من و غیر من
 و لا فرادک با غیر من الی هذه المهدیه جین غفله عن نفاک و هر
 و لکن صبر خیزد ایله با مرده و انه خود بخود اتمام برین بجز حساب
 اذا عاشت و لا یجده ابرو جان من نفس المعاد و قل یا اهل بیت الباقان
 اسر عوا اللذخول فرموده الباقان اتمم الی معارج البقا متعانی
 و تفوز الی الله و لا یسجد احد منکم و فرزندک المقام الی علی علیه
 السلام و لا یسجد احد منکم و علی البقا و فرزندک المقام شید
 اب لک نفس علی کرم الله استغفر و عرض الاستغفار اذا
 یظفر له حکم با ذکر من قبل بوم بغیر الله کلامی شده فتمت الی
 وصل الی هذا المقام و شرب زهره انکاس الی هذا

بقا
 تغزروا و اتمیة فراد در شرف بقا

الركن المحل، فان ت لك فزاد سفر لما استشرق في ركن البقاء
 فزاد ركن كل ما سواد استبلغ المعارج بحجاب لا ير لبقا بنفسه
 ولا غيره ابدأ ويشرب عن كل من البقاء ويشي في ارض البقاء
 ويظهر في هواء البقاء ويجلس مع بها كل البقاء، ويأكل في نعمة البقاء
 له ائمة من اشجاره ائمة الارضية ويكون في البقاء في ركن البقاء
 بالبقاء تذكره وكل ما يكون في هذه الهدية لبقية ائمة لا غير ريش
 لو دخل اذن له في هذه الهدية لعالية البقاء لئمة في ركن
 الرزاق الحجب لا تكف ولا تغرب ابدأ وكذلك في ركن البقاء
 في انما سواد اشجاره وركن ما فيها وبعاد في قوله في ركن البقاء
 لو اذكر لك بدائع اوصاف هذه المدينة في ركن البقاء في ركن البقاء
 لا اخر له ما يقع في ركن البقاء المدينة ائمة لئمة ولكن في ركن
 بقول في ركن البقاء في ركن البقاء في ركن البقاء في ركن البقاء
 الاحب في ركن البقاء في ركن البقاء في ركن البقاء في ركن البقاء

فرقیات آنرا بر این پنج نظیره ابر مع بده المده شیه منزل ابر مع
 مع ملاکه ابر معین العالین فطر ابر معین بدیه و بقور بقانه و اما
 کل بدک اکون و بقول اکمله اذ هو کمن و لا کل الیه شعلیوت
 ثم عرف بان الواصل الی بده بقانات و ابر فر بده الا سفار
 لوبنا له فر سبیل ابر اذ غدر لیکفک فر ابر معین و بر معین ابر ابر
 فر کن ان یعرف ذلك و علامه الواصلین ابر شیهین فر بده ابر
 ان یخصوا جنابهم للذین ابر ابر و ابانه و یخصوا انفسهم للذین ابر
 الاله و من حقهم ابر و یخصوا انفسهم للذین ابر و اعلی
 ابر ابر و عطفه لا یخصم لوبنا حجج الایمانه ابر ابر ابر ابر
 و و صولهم لیه لیلوا الله ابر ابر ابر ابر ابر ابر ابر ابر
 بقدر ان ینعاجون الی مقامات الرافعه لیه و ابر ابر ابر
 و لوب فرون ابر الازل الالاندین یصلوا الی قطب الوجوه و کبر
 ابر ابر ابر ابر ابر ابر ابر ابر ابر ابر ابر ابر ابر ابر

ان نزل نغانه و کتب مقامه در کتب کن فرنگ نهار و سحر و جادو
فرنگه نهار و سحر و جادو کتب معتبره خلق با صداد ان به خلق نهار
او بفرستید ان بهر بهان خرق فرنگی ثم علم بان لفظ الاظم له قطع
مدد عن کل فرنگ استرسه و الاض لثمد کلین بجان که کتب بعضی از است
بازت بلار با بجان بهر عا بفرستد نفوسم و تعا عامه مذکور است ان
بمعارج مقام اهر باغی که بنامه که در کتب معتبره که کتب معتبره نام الا
عزیز است و الا که در کل من بزاد فرجه مولاه و با اله باره که کتب ان سر راه
فرستد ان بهر دو فرستد البعد و کان له کلاس است و الا من مر الا
اکمل و ان بهر بصرفه نفع و بر کتب معتبره بعد از ان من ان کان معتبره
بجان و کتب است که بفرستد فاعلم انه کتب معتبره ان من بفرستد ان
و الا بهر بفرستد فرنگه الا ان کتب معتبره ان من بفرستد الا من بفرستد ان
ثلاثه من اعفان الترتیب ان ان را که کتب معتبره ان من بفرستد الا من بفرستد ان
کل فرنگه الاض ان من کتب معتبره ان من بفرستد الا من بفرستد ان

۵۹

ایضاً در اسلام الحکم است
و خط حساب من از آمدن مردم
کتاب استخراج